

Dừng H Là Thất Đức A

Contents

Dừng H Là Thất Đức A	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3

Dừng H Là Thất Đức A

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, 1 x 1, tác giả đam mỹ x độc giảBiên Tập: Ying YingĐộc giả nhấn: Khẩu Mộc Mộc : (o)! Thầm m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-h-la-that-duc-a>

1. Chương 1

Độc giả nhấn: Khẩu Mộc Mộc : (o)! Thầm mến văn và nhiều nhiều cái nữa!!! Quyết định cầm cốc ở đây!
Phúc hắc đại nhân cố lên!!

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng : —. —. Mộc Mộc ngốc!

An Mộc xem xong “hồ mới [*]” của Nguyệt Phục Vô Thượng liền đóng trang web lại, đăng nhập vào trò chơi. Phó Mặc đọc tin nhắn xong lại xoay người trừng mắt nhìn thẳng vào ót của An Mộc, dường như muốn đục trên đó vài cái lỗ, rồi lại không nói gì cúi mặt gõ gõ bàn phím.

[*] “hồ mới” là truyện mới đó mà =))

Độc giả nhấn: Khẩu Mộc Mộc : ~()/~ gào khóc ~~ tui rất thích ăn bánh ngọt. Yêu nhất là ôn nhu công!! Phúc hắc đại nhân mau mau ra a!!

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng : =.=. Mộc Mộc ngốc!

“Mộc tiểu ngốc, mau lại đây!” – Phó Mặc dời máy tính trước mặt ra.

“Ôi chào? Cái gì vậy?” – An Mộc vội vàng thoát game lon ton chạy tới.

“Này, cầm lấy, cho cậu đó.” – Phó Mặc thuận tay đem cái túi nhỏ ném vào tay An Mộc.

“Ha? A! Phó Mặc, cảm ơn cậu.” – An Mộc nhìn thấy bánh ngọt trong túi nhỏ, liền quay đầu cười thật tươi nhìn Phó Mặc.

“Mộc tiểu ngốc.” – Cười lên trông càng ngốc, Phó Mặc không được tự nhiên quay đầu đi, không muốn thừa nhận nhưng khi An Mộc cười lộ ra hai cái răng nanh nhỏ kỳ thật đáng yêu muốn chết.

Độc giả nhắn: Khẩu Mộc Mộc : ~(^o^)/~ tiểu thụ thật lười, được tiểu công mua đồ ăn cho! Thật chu đáo a!!! Phúc hắc đại nhân, thật chờ đoạn sau nha!!

2. Chương 2

Phó Mặc buổi sáng chạy bộ về, trên tay cầm một túi bánh bao cùng sữa đậu nành còn nóng hổi đưa cho An Mộc vẫn còn nằm ườn trên giường lướt mạng, sau đó kiểm quần áo chuẩn bị đi tắm.

An Mộc nhận lấy bánh bao hấp, ngơ ngác nhìn Phó Mặc trần như nhộng, tuy rằng đây không phải lần đầu cậu thấy, nhưng mỗi lần nhìn đều nhin không được ở trong lòng cảm thán Phó Mặc quả thật có thân hình thật săn chắc a, hai má từ từ lại hồng lên.

Cũng may là mấy tên cùng phòng đã ra ngoài ăn sáng, không ai phát hiện tâm tư khác thường của mình đối với Phó Mặc.

Đến khi Phó Mặc vào phòng tắm đóng cửa lại, An Mộc mới cảm nhận được mùi vị của bánh bao trong miệng, thu hồi tâm mắt tiếp tục nhìn chăm chăm vào máy tính luyện game — xuất thần.

Chờ Phó Mặc tắm xong bước ra, nhìn mặt An Mộc ăn bánh bao phồng lên. Lặng lẽ bò lên giường, vươn ngón tay chọt chọt vào hai má An Mộc, sau đó trở lại giường mình bật máy tính.

Nhìn lại An Mộc, phát hiện cậu chính là đang đỏ mặt, mắt âm u nhìn mình chăm chăm, không nhin được cười phá lên.”Ha, Mộc tiểu ngốc, ha ha ha.....” – An Mộc cũng không biết Phó Mặc tại sao nhìn mình cười to, đành cúi đầu tiếp tục nhìn màn hình máy tính, không hề biết đôi tai đỏ ửng của mình đã bị người kia nhìn thấy.

Phó Mặc cười đủ, rồi đăng nhập vào tài khoản của mình, vào bản điều khiển, liền thấy tin nhắn của “Khẩu Mộc Mộc”.

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng : =3= Mộc Mộc ngốc!

Tác giả thông báo: Nguyệt Phục Vô Thượng : ngày Quốc tế Lao động nghỉ, sau sẽ lại viết tiếp. Chúc mọi người ngày một tháng năm vui vẻ!

Độc giả nhắn: Khẩu Mộc Mộc :..... Phúc hắc đại nhân!! Sao lại thế a!!! Kia hai người đang ở giai đoạn mập mờ, cắt ngay đây làm tâm người ta ngứa ngáy a!!!

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng : =.=||| Mộc Mộc ngốc!

“Này, Mộc tiểu ngốc!” – Phó Mặc nhìn tin nhắn, trán đầy vệt đen.

“Sao?” – An Mộc nghe tiếng Phó Mặc gọi liền ló mặt ra.

“Cái kia, ngày một tháng năm cậu không về nhà à?”

“Không về đâu, nhà xa lắm.”

“Khụ..... vậy, vậy hôm đó qua nhà tớ chơi đi, ba mẹ đi du lịch rồi, ở nhà một mình chán lắm.” – Phó Mặc quay đầu nhìn máy tính, bộ dạng lơ đãng nói.

Tối hôm qua ba mẹ gọi điện thoại rủ hẳn cùng đi du lịch, nhưng chính hẳn lại từ chối.

Ra ngoài chơi sao có thể vui bằng ở cùng một chỗ với Mộc tiểu ngốc thú vị a.”Sao, có đồng ý không?”

“Là tớ rủ cậu mà, còn suy nghĩ gì chứ.” – Phó Mặc không kiên nhẫn nói, nghĩ Mộc tiểu ngốc thật sự rất ngốc, khi nào thì đầu óc mới có thể thông suốt.

“Ha ha.” – An Mộc gãi gãi đầu rồi ngồi trở lại máy tính, tim đập nhanh như thể có chú nai con đang nhún nhảy trong đó.

Nhà của Phó Mặc ở nội thành, cách trường không xa lắm. Ngày một tháng năm được nghỉ ba ngày, Phó Mặc đưa An Mộc đi vui chơi khắp thành phố, chẳng mấy chốc ba ngày qua rất nhanh.

“An Mộc, Mộc Mộc ngốc.” – Đêm trước khi trở về, Phó Mặc nhìn An Mộc đang ngủ say bên cạnh lằm bằm gọi, nhân lúc cậu ngủ say....lặng lẽ đặt lên môi cậu một nụ hôn.

3. Chương 3

Độc giả nhắn: Khẩu Mộc Mộc : o(v)o~ Phúc hắc đại nhân, rốt cục đã trở lại!! Vì sao lại hôn trộm?! Tiểu thụ sẽ không hay biết nụ hôn đầu a!! Thiết tình!!

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng : —. —||| Mộc Mộc ngốc!

Không lâu nữa sẽ đến kỉ niệm một trăm năm thành lập trường E, Phó Mặc được mời làm MC.

Trong khoảng thời gian này Phó Mặc thường xuyên phải tập luyện, một mình An Mộc ở trong phòng ngủ li bì, mặt khác bạn cùng phòng ai cũng đều ra ngoài hẹn hò, đột nhiên trong lòng An Mộc cảm thấy có chút cô đơn, ngay cả game cũng không muốn chơi.

Lâu lâu nghe đám bạn cùng phòng gán ghép Phó Mặc cùng một nữ MC khác, trong lòng không khỏi dâng lên mùi dấm chua.

Độc giả nhắn: Khẩu Mộc Mộc : /(o)/~ Phúc hắc đại nhân..... Không cần nữ nhân a..... Nhanh một chút đem nàng hi sinh đi.....

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng :..... Mộc Mộc ngốc!

“Biểu ca! Biểu ca!”

Đột nhiên dưới lầu ký túc xá nam truyền lên tiếng kêu của một bạn nữ. Phó Mặc liền trượt xuống giường đi ra ban công: “Nghe rồi! Tới ngay đây!”

Nói xong liền đi ra khỏi phòng. An Mộc tò mò lên đi ra chỗ ban công nhìn trộm xuống dưới, nữ sinh kia không phải là nữ MC hồi kỷ niệm thành lập trường sao, thì ra là em họ của Phó Mặc a.

Nghĩ vậy, tâm trạng An Mộc liền vui vẻ lại.

Dưới lầu, Phó Mặc chạy đến trước mặt Phó Tuyết. “Tại sao lại bắt em đến ký túc xá gọi anh là biểu ca a?! Em lại hơn anh một tuổi! Mất mặt chết” – Phó Tuyết oán giận nói.

“Đừng hỏi nhiều, gọi một tiếng được dài một bữa cơm, còn không phải quá lời rồi sao.” – Phó Mặc vừa nói vừa hướng mắt nhìn lên ban công phòng ngủ của mình.

An Mộc thấy Phó Mặc nhìn lên, vội vàng trốn vào trong phòng. Phó Mặc bắt giác nở nụ cười. “Anh bị ngốc à?! Không có việc gì thì em đi về a!” – Phó Tuyết đáp nhẹ lên chân Phó Mặc.

“Nha đầu chết tiệt, Anh là anh của em nha! Không biết lớn nhỏ gì hết! Thôi cảm ơn nhiều!” – Phó Tuyết xoay người rời đi.

4. Chương 4

Mỗi sáng sau khi Phó Mặc chạy bộ về, sẽ đưa đồ ăn cho An Mộc, sau đó là vào phòng tắm, đang tắm được một nửa thì.....”Mộc tiểu ngốc!”

“A? Sao vậy?”

“Đến tử..... lấy giùm tớ cái quần lót a!”

“Đây.” – An Mộc mở cửa đi vào, còn đang tìm chỗ khô ráo để đem quần lót đặt lên, liếc mắt một cái đã thấy cơ thể trần trụi của Phó Mặc còn dính chút nước, thoáng chốc khí huyết trong người đột nhiên tăng cao, mặt phực đỏ như trái cà chua chín.

“Ngốc..... Mộc tiểu ngốc, cậu chảy máu mũi kìa.” “A?!” – Phó Mặc liền đi tới mà quên lau khô người, giữ lấy đầu An Mộc, mở vòi nước, dùng nước lạnh vuốt vuốt gáy cậu.

Một lúc sau, máu ngừng chảy, Phó Mặc lấy khăn khô cẩn thận lau mặt cho An Mộc.

An Mộc cảm thấy mắt mặt chết được, cứ nhiên lại nhìn Phó Mặc đến chảy máu mũi, Phó Mặc khẳng định sẽ ghét cậu a, nghĩ vậy cậu buồn bã đứng lên. Ánh mắt né tránh không dám nhìn Phó Mặc.

Phó Mặc nhìn An Mộc vẻ mặt biến đổi không ngừng, thật sự buồn cười, muốn nhin nhưng lại cười ra thành tiếng.”Ha ha ha ha..... Mộc tiểu ngốc, có phải cậu thích tớ không a?!”

“A?..... Ừm.....” – Không để An Mộc trả lời, Phó Mặc liền dùng môi chặn lại. Hai tay nhàn rỗi lần mò vào trong áo An Mộc, nhẹ lướt qua hai điểm mẫn cảm vuốt ve rồi dừng lại nhẹ nhàng nhéo một cái.

“Ừm..... A.....” – Tay Phó Mặc lặng lẽ di chuyển xuống lưng quần ngủ của An Mộc, từng chút từng chút kéo xuống, môi cũng thuận thể di chuyển xuống chiếc cổ thanh mảnh.

An Mộc lúc này mới thở được, nhưng đại não vẫn đang bị tê liệt. Thấy có cái gì đó cứng cứng chọt vào đùi mình, muốn đưa tay lấy ra..... Ai ngờ lại vô tình kích thích Phó Mặc.....

“An Mộc, mở cửa giùm a, bọn tớ quên mang chìa khóa rồi!” – Trùng hợp bọn bạn cùng phòng ăn sáng xong đã quay lại.

An Mộc đang mơ mơ hồ hồ liền giật mình bừng tỉnh, mới phát hiện ra chính mình cùng Phó Mặc đang làm này nọ kia kia. Vội vàng chỉnh lại quần áo chạy ra khỏi phòng tắm, mở cửa xong liền nhanh chóng leo lên giường giấu mình trong chăn. Tim đập nhanh như hỏa tốc, An Mộc đem đầu rúc sâu vào chăn, sợ những người khác nghe tiếng tim đập của mình.

“Phó Mặc còn ở trong phòng tắm a, hôm nay sao tắm lâu vậy?” – Một bạn phát biểu. “Không phải là...quay tay đấy chứ?!” “Ha ha ha ha.....” – Mọi người nghe xong cười vang lên.

Kì thực bạn học kia nói đúng rồi, bạn học Phó Mặc chúng ta chính xác là đang ở trong phòng tắm một bên hồi tưởng Mộc tiểu ngốc nằm trong lòng mình, một bên dùng tay phải vịn năng tự giải quyết.

Lúc sau bước ra trường mắt nhìn bọn bạn đang nhe răng cười, sớm không về muộn không về, hại ta thịt vịt đã dâng tới miệng, à không, thịt Mộc tiểu ngốc đã dâng tới miệng liền bay đi mất! “Chết tiệt!”

Độc giả nhắn: Khẩu Mộc Mộc : o(> <)o phúc=“” hắc=“” đại=“” nhân!=“” tại=“” sao=“” lại=“” dừng=“” ở=“” đây=“” a!=“” dừng=“” h=“” là=“” thất=“” đức=“” lắml!=“” lắnl=“” lộn=“” cầu=“” thịt=“”>

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng : = = Mộc Mộc ngốc!

“Mộc Mộc!” – An Mộc vừa gập máy tính lại chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên bị Phó Mặc lật chăn trùm lên người.

“A? Phó..... Phó Mặc?” – Nhớ lại chuyện lúc sáng, An Mộc cà lăm hỏi.

“Cậu nói ai thất đức thế!” – Phó Mặc nhẹ nhàng gặm gặm vành tai An Mộc, sau đó đưa đầu lưỡi vào trong nghịch loạn.

“Cái gì?..... A..... Nhột.....” – An Mộc rúc đầu vào chăn, muốn tránh né cái lưỡi của Phó Mặc.

“Cậu nói dừng H là thất đức lắml!” – Dẽ gì Phó Mặc buông tha Mộc tiểu ngốc này, nhắc một góc chăn lên rồi chui vào.

“A a..... Tớ nói..... Phúc hắc đại nhân a..... A?! Sao cậu biết?!” – Có cái gì đó trong đầu An Mộc hiện lên, nhưng không kịp phản ứng.

“Ai..... An Mộc ngọc, tớ chính là phúc hắc, ách, đại nhân.” – Phó Mặc bắt đầu khai nhận, chứ mà đợi An Mộc ngọc ghéch này chính mình phát hiện thì chắc phải chờ vài năm nữa đi.

“A?!..... Sao.....” – An Mộc nghe xong kinh ngạc ngoác miệng nhìn, không ngờ bị Phó Mặc đem đầu lưỡi duỗi vào. Đột nhiên nhớ tới những tin nhắn của mình với phúc hắc đại nhân, cả người dần phát nhiệt.

“A..... Trong phòng có người.....” – Nhân lúc dứt ra khỏi nụ hôn, An Mộc vội vàng lấy hơi thở.

“Yên tâm, bọn họ đều đi ra ngoài chơi rồi, đêm nay sẽ không trở về đâu..... Mộc Mộc ngoan, để tớ lấy hứng viết văn tiếp a.....” – Phó Mặc vừa nói tay lần mò xuống bắt lấy “tiểu Mộc Mộc”.

“A..... Ừm..... Không muốn.....”

“Thật sự không muốn?” – Phó Mặc nhìn thấy ánh mắt ướm lệ của An Mộc, đột nhiên ngừng tay hỏi.

Đang lúc nóng bỏng thì bị dừng lại, An Mộc chủ động cọ cọ vào người Phó Mặc, nhỏ giọng nói: “Muốn a.....”

Thân thể Phó Mặc phát nhiệt đến muốn bùng cháy, thì thầm bên tai An Mộc: “Mộc Mộc ngọc, là do cậu tự nói đấy, lát nữa có kêu không muốn thì tớ cũng sẽ không ngừng tay đâu.”

“..... Ừm.....”

..... Ngoài phòng trăng vừa lên, đêm còn rất dài rất dài..... Tắt đèn!

Tác giả thông báo: Nguyệt Phục Vô Thượng : Đào hồ mới a!

Độc giả nhắn: Khẩu Mộc Mộc :

~(>_<~

~ *búng tim bùng tim*!! Phúc hắc đại nhân!! Đào hồ mà tắt đèn là không tốt a!!!

Tác giả trả lời: Nguyệt Phục Vô Thượng :..... Mộc Mộc ngọc! Cậu tính tối nay mở đèn làm sao?!! Hơn nữa bắt tớ đem bộ dạng ngon miệng mê người của cậu viết ra?!!

Độc giả nhắn: Khẩu Mộc Mộc :..... >////<~

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-h-la-that-duc-a>